

Slags Midler. Det Tilfælde, som har foreligget ude paa Sundby Hospital, burde i alt Fald absolut ikke kunne gentage sig.

Jeg skal afholde mig fra ved denne Lejlighed at komme ind paa en Omtale af Retsplejeloven, den har kun virket saa kort, og skulde man udtale sig om de Erfaringer, som er gjorte, vilde det føre alt for vidt. Men det ærede Medlem Hr. Pürschel fremførte forleden Dag Ønske om, at Offentligheden i Retsplejen kunde blive noget indskrænket. Det ærede Medlem henviste til en Forhandling, der havde fundet Sted i den danske Dommerforening, en Forhandling, som jeg ikke havde Lejlighed til at overvære. Jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at jeg kan ikke tro, der er fornøden Anledning til at indskrænke Offentligheden i Retsplejen, og jeg kan ikke tro, at Rigsdagen vil gaa med dertil. Jeg skal i den Henseende henvise til, at vi ved Lov af 3. Juni 1919, § 26, netop gik den modsatte Vej. Vi udvidede da Offentligheden til paa visse Betingelser ogsaa at gælde for Efterforskningsstadiet. Det kan ikke skjules, at det ved visse Lejligheder kan være ubehageligt for et Vidne eller for en sigtet at skulle forklare for aabne Døre, men det er kun en simpel Konsekvens af Retsplejelovens Principper, og det maa efterhaanden gaa op for Befolkningen. En anden Ting er, at det naturligtvis er af den allerstørste Betydning, at Pressen optræder med fornøden Varsomhed, naar den refererer Retsforhandlinger. Men jeg har det Indtryk, at Pressen herhjemme optræder med fornøden Varsomhed, jeg mindes ikke fra Pressens Side at have set noget Misbrug af den Slags Oplysninger. Lad os derfor bevare de gode Principper, vi har faaet ved Retsplejeloven, jeg er tilbøjelig til at tro, at det til syvende og sidst bliver det eneste Resultat, vi har faaet for de mange Penge, som Retsplejelovens Gennemførelse koster. Jeg tror i alt Fald ikke, at der med Hensyn til Strafferetsplejen er skabt mere Retfærdighed nu, end vi havde under den gamle Ordning.

Der er et andet Punkt angaaende Offentlighed, som jeg gerne vil berøre, det er Spørgsmaalet om Politiets Ret og Pligt til at meddele Oplysninger. Det er kun rimeligt, at Politiet stiller sig imødekommende overfor Pressen i saa Henseende. Men jeg har paa den anden Side i det forløbne Aar ikke som Embedsmand, men som Privatmand haft at gøre med et Tilfælde, hvor Politiet havde nævnt et Navn overfor Pressen, og hvor

den paagældende var ganske uskyldig i det omtalte Forhold, men den Omstændighed, at hans Navn kom frem i Pressen, havde nær ruineret ham. Jeg ved ikke, om det kan lade sig gøre fra Ministeriets Side at give Vejledning for Politiet om, i hvor stort Omfang det skal meddele Oplysninger. Kunde det lade sig gøre, vilde det være godt.

Ved et Par tidligere Lejligheder har jeg her i Tinget talt om Modarbejdelsen af den offentlige Usædelighed, men det var for døve Øren; den daværende Justitsminister fandt ikke Anledning til at svare mig. Det har derfor glædet mig, at denne Sag har været omtalt her ved Finanslovens første Behandling af flere ærede Talere, og at den højtærede Justitsminister synes at nære Interesse for denne Sag og at ville optræde med Energi. Det er i Sandhed ogsaa fornødent, thi Usædeligheden synes at gribe stærkt om sig i den sidste Tid, og det er en fattig Trøst, at det vistnok er akkurat lige saa galt i andre Lande, og at det formodentlig er lige saa galt i Provinsen som her i Hovedstaden. Vi ved selvfølgelig alle godt, at dette Onde har mange og dybe Rødder, og at det aldeles ikke lader sig udrydde ad politimæssig Vej. Det har imidlertid den allerstørste Betydning, om man fra Politiets Side sidder med Hænderne i Skødet, eller om man er villig til at gøre et Arbejde. En interesseret Politichef kan udrette mere end nok saa mange Vigiliaforeninger, for han kender Usædelighedens Smuthuller og har Myndighed til at gribe ind. Der knytter sig derfor ikke ringe Interesse til det Spørgsmaal, hvorledes Politiet og særlig Københavns Politistiller sig til Modarbejdelsen af Drikfældighed og offentlig Usædelighed — det er to Ting, der hører ret nøje sammen. I den Retning er jeg ikke blevet helt beroliget ved de Oplysninger, det ærede Medlem Hr. Pürschel forleden Dag fremsatte, efter at han havde talt med selve Politiet om Sagen. Der blev oplyst, at der var inddraget 4 Musiktilladelser i Nyhavnskvarteret. Efter mit Skøn bør Musiktilladelse i det hele taget kun gives til Beværtere, der driver deres Forretninger paa en tilfredsstillende Maade. Det overraskede mig meget, at der var givet Musiktilladelser nede i Nyhavnskvarteret, og man spørger uvilkaarlig sig selv, om da de 33 andre Beværtninger, der er i Nyhavnskvarteret, endnu har Musiktilladelse. Det anføres ogsaa, at tre af disse Beværtninger i det sidste Aar har faaet